

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Π Ο Υ Σ Ι

Προμετοπίδα
ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΑΡΟΥΧΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ-1995

Π Ο Υ Σ Ι

τοῦ

ΝΙΚΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ

Προμετωπίδα Γιάννη Τσαρούχη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

Στην ΕΛΓΚΑ ΚΑΒΒΑΔΙΑ

ΠΟΥΣΙ

Στήν Ἑλένη Χαλκούση

Ἔπεσε τὸ πούσι ἀποβραδὶς
— τὸ караβοφάναρο χαμένο —
κ' ἔφτασες χωρὶς νὰ σὲ προσμένω
μὲς στὴν τιμονιέρα νὰ με δεῖς.

Κάτασπρα φορᾶς κ' ἔχεις βραχεῖ,
πλέκω σαλαμάστρα τὰ μαλλιά σου.
Κάτου στὰ νερὰ τοῦ Port Pegassu
βρέχει πάντα τέτοιαν ἐποχή.

Μᾶς παραμονεύει ὁ θερμαστής
μὲ τὰ δυό του πόδια στὶς καδένες.
Μὴν κοιτᾶς ποτέ σου τὶς ἀντένες
μὲ τὴν τρικυμία· θὰ ζαλιστεῖς.

Βλαστημᾶ ὁ λοστρόμος τὸν καιρὸ
κ' εἶν' ἀλάργα τόσο ἢ Τοκοπίλλα.
Ἄπὸ νὰ φοβᾶμαι καὶ νὰ καρτερῶ
κάλλιο περισκόπιο καὶ τορπίλλα.

Φύγε! Ἐσὲ σοῦ πρέπει στέρα γῆ.
Ἦρθες νὰ μὲ δεῖς κι ὅμως δὲ μ' εἶδες
ἔχω ἀπ' τὰ μεσάνυχτα πνιγεῖ
χίλια μίλια πέρ' ἀπ' τὴς Ἐβρίδες.

KURO SIWO

Στὸ Γιώργο Παπᾶ

Πρῶτο ταξίδι ἔτυχε ναῦλος γιὰ τὸ Νότο,
δύσκολες βάρδιες, κακὸς ὕπνος καὶ μαλάρια.
Εἶναι παράξενα τῆς Ἰντίας τὰ φανάρια
καὶ δὲν τὰ βλέπεις, καθῶς λένε, μὲ τὸ πρῶτο.

Πέρ' ἀπ' τῆ γέφυρα τοῦ Ἀδάμ, στὴ Νότιο Κίνα,
χιλιάδες παραλάβαινες τσουβάλια σόγια.
Μὰ οὔτε στιγμή δὲν ἐλησμόνησες τὰ λόγια
ποῦ σοῦ ἔπανε μιὰ κούφιαν ὥρα στὴν Ἀθήνα.

Στὰ νύχια μπαίνει τὸ κατράμι καὶ τ' ἀνάβει,
χρόνια στὰ ροῦχα τὸ ψαρόλαδο μυρίζει,
κι ὁ λόγος τῆς μὲς στὸ μυαλό σου νὰ σφυρίζει,
« ὁ μπούσουλας εἶναι ποῦ στρέφει ἢ τὸ καράβι ; »

Νωρίς μπατάρισε ό καιρός κ' έχει χαλάσει.
Σκατζάρισες, μά σέ κρατᾶ λύπη μεγάλη.
'Απόψε ψόφησαν οί δυό μου παπαγάλοι
κι ό πίθηκος πού 'χα με κούραση γυμνάσει.

'Η λαμαρίνα ! . . . 'Η λαμαρίνα ἔλα τᾶ σβήνει.
Μᾶς ἔσφιξε τὸ Kuro Siwo σὰ μιᾶ ζώνη
κ' ἐσύ κοιτᾶς ἀκόμη πάνω ἀπ' τὸ τιμόνι,
πῶς παίζει ό μπούσουλας καρτίνι με καρτίνι.

ΣΤΕΡΙΑΝΗ ΖΑΛΗ

Στὸ Νίκο Τουτουντζάκη

Ὁ λοστρόμος κρατᾶ μιὰ καραβέλα,
μισὴ μποτίλια τζίν και δυὸ μιγάδες,
τὴ νύχτα μετοικοῦν οἱ Συμπληγάδες
στὰ μπάρ τοῦ λιμανιοῦ και στὰ μπορντέλα.

Πηχτὸ πούσι σκεπάζει τὰ καρνάγια.
West End-Thame's Street και διπλὸς ἔρωσ.
Ἄς φυσᾶνε στὸ Πλάτα τὰ Παμπέρος,
ἄς ρολάρει τὸ κύμα στὴ Μπισκάγια.

Χαμηλὸς οὐρανὸς γιομάτος ἄστρα,
μὰ δὲ μοιάζει μ' αὐτὸν ποὺ σὲ γνωρίζει.
Ἢ μπαρκέτα γυρίζει ; Δὲ γυρίζει.
Τὸ κορίτσι νυστάζει στὴν Καράστρα.

Βαρεθῆκαν οἱ ναῦτες τὸ τιμόνι,
τό 'να μάτι σου γέρνει καὶ κοιμᾶται,
ἀγρυπνᾷ τὸ δεξιὸ καὶ θυμᾶται
τὸ φανὸ πὺν χτυπᾷ μὰ δὲ ζυγώνει.

Ὁ λοστρόμος ζυπνάει καὶ καταριέται
μιὰ μιγάδα πὺν κλαίει καὶ μιὰ μποτίλια.
Ἄνοιχτὰ κάπου ἔννιὰ χιλιάδες μίλια
τὸ σκυλόψαρο προσμένει καὶ βαριέται.

CAMBAY'S WATER

Στὸν Π. Π. Παναγιώτου

Φουντάραμε καραμοσάλι στὸ ποτάμι.
Εἶχε ὁ πιλότος μας τὸ κούτελο βαμμένο
« κι ἂν λείψεις χίλια χρόνια θὰ σὲ περιμένω »
ὥστόσο οἱ κάβοι σοῦ σκληρύναν τὴν παλάμη.

Θολὰ νερὰ καὶ μίλια τέσσερα τὸ ρέμα,
οἱ κούληδες τρῶνε σκυφτοὶ ρύζι μὲ κάρι,
ὁ καπετάνιος μας κοιτάζει τὸ φεγγάρι,
πού 'ναι θολὸ καὶ κατακόκκινο σὰν αἷμα.

Τὸ ρυμουλκὸ σφύριξε τρεῖς καὶ πάει γιὰ πέρα,
σαράντα μέρες ὅλο ἐμέτραγες τὰ μίλια,
μ' ἀπόψε — λέω — φαρμάκι κόμπρα εἶχες στὰ χεῖλια,
τὴν ὥρα πού 'πες μὲ θυμὸ : « Θά 'βγω ἄλλη μέρα . . . »

Τὴ νύχτα σοῦ ἔπα στὸ καμποῦνι μιὰ ἱστορία,
τὴν ἴδια ποῦ ἔλοι οἱ ναυτικοὶ λένε στὴ ράδα,
τὰ μάτια σου τὰ κυβερνοῦσε σοροκάδα
κι ἔλο μουρμούριζες βραχνά : « Φάλτσο ἢ πορεία . . . »

Ἐημέρωσε κ' ἦρθε ὁ φακίρης μὲ τὰ φίδια,
ἢ Μαχαράνα τοῦ Μυζὸρ δὲ φάνηκε ὅμως ! . . .
Μ' αἰσχρὲς κουβέντες τὸν ἐπείραζε ὁ λοστρόμος
καὶ τοῦ πετοῦσε ἀπὰ στὰ φίδια του σκουπίδια.

Σαλπάρουμε ! Μᾶς περιμένουν στὸ Μπραζίλι.
Τὸ πρόσωπό σου θὰ τὸ μούσκεψε τὸ ἀγιάζι.
Ζεστὸν ἀγέρα κατεβάζει τὸ μπουγάζι·
μὰ οὔτε φουστάνι στὴ στεριά κι οὔτε μαντήλι.

ΑΡΜΙΔΑ

Στόν Κώστα Βάραλη

Τὸ πειρατικὸ τοῦ Captain Jimmy,
ποῦ μ' αὐτὸ θὰ φύγετε καὶ σεῖς,
εἶναι φορτωμένο μὲ χασίς
κ' ἔχει τὰ φανάρια του στὴν πρύμνη.

Μῆνες τώρα ποῦ ἔχουμε κινήσει
καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ καιροῦ
ὅσο ποῦ νὰ πᾶμε στὸ Περοῦ
τὸ φορτίο θὰ τό ἔχουμε καπνίσει.

Πλέμε σὲ μιὰ θάλασσα γιομάτη
μὲ λογῆς παράξενα φυτά,
ἓνας γέρος ἥλιος μᾶς κοιτᾷ
καὶ μᾶς κλείνει ποῦ καὶ ποῦ τὸ μάτι.

Μπουκαπότερες ἄδειες σκοτεινές,
— ποῦ νὰ ξοδευτῆσαν τόννοι χίλιοι ;
Μᾶς προσμένουν πίπες ἀδειανές
καὶ τελωνοφύλακες στὸ Τσίλι.

Ξεχασμένο τ' ἄστρο τοῦ Βορρᾶ,
οἱ ἄγκυρες στὸ πέλαγο χαμένες.
Πάνω στὶς σκαλιέρες σὲ σειρὰ
δώδεκα σειρῆνες κρεμασμένες.

Ἡ πλωριὰ Γοργόνα μιὰ βραδιὰ
πήδησε στὸν πόντο μεθυσμένη,
δίπλα τῆς γλιστροῦσαν συνοδιὰ
τοῦ Κολόμβου οἱ πέντε κολασμένοι.

Κ' ἔπειτα στὶς ξέρες τοῦ Ἄκορᾶ
τσοῦρμο τ' ἄγριο κύμα νὰ μᾶς βγάλει·
τέρατα βαμμένα πορφυρὰ
μὲ φτεροῦγες γλάρων στὸ κεφάλι.

BLACK AND WHITE

Στὸν Μ. Καραγάτση

Τοῦ Ἄλυμπορ τὸ φανάρι πότε θὰ φανεῖ ;
Οἱ μαθήτριες σχόλασαν τοῦ ὠδείου.
Φωτεινὲς ρεκλάμες τῆς ὁδοῦ Σταδίου.
Γέφυρα βρεγμένη σκοτεινή.

Μάτι ταραγμένο μάτια σὲ κρατῶ
στὸν καιρὸν ἀπάνω τοῦ Σιρόκου.
Δούλευε τὸ φτυάρι, μαῦρε τοῦ Μαρόκου
ποῦ μασᾶς βοτάνια γιὰ τὸν πυρετό.

Φεμινά ! . . . Χορὸς τῶν κεφαλῶν.
Κ' οἱ Ναγκὸ χορεύουν στὴν Ἀσία.
Σὲ πειράζει — μοῦ 'πες — ἡ ὑγρασία
κ' ἡ παλιά σου ἀρρώστια τῆς Τουλῶν.

Τζίντζερ, πού κοιτάς με τὸ γυαλί,
τὸ φανάρι τοῦ Ἄλμπορ δὲν ἐφάνη.
Βλέπω στὸ Λονδίνο ἐγὼ τὴ Fanny
στὸ κρεβάτι σου ἄλλον νὰ φιλεῖ.

Κρέας ἀλατισμένο τοῦ κουτιοῦ.
Μύωπα καπετάνιο μου καὶ γέρο,
ἓνα μαγικὸ σκονάκι ξέρω
τέλειο γιὰ τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ.

Ἄναψε στὴ γέφυρα τὸ φῶς.
Μέσα μου μιλεῖ ἓνας παπαγάλος
γέρος στραβομύτης καὶ μεγάλος
μὰ γιομάτος πείρα καὶ σοφός.

Μέσα μου βαθιὲς ἀναπνοές.
Τοῦ Κολόμβου ξύπνησαν οἱ ναῦτες.
Ὅλες τὶς ρουκέτες τώρα κάφ' τες
καὶ Marconi στείλε τὸ S.O.S.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Στὸ Γιωῶργο Σεφέρη

Ὅλονυχτὶς τὸν πότισες μὲ τὸ κρασί τοῦ Μίδα
κι ὁ φάρος τὸν ἐλίκνιζε μὲ τρεῖς ἀναλαμπές.
Δίπλα ὁ λοστρόμος μὲ μακριὰ πειρατικὴ πλεξίδα
κι ἀλάργα μας τὸ σκοτεινὸ λιμάνι τοῦ Gabès.

Ἄπὰ στὸ γλυκοχάραμα σὲ φίλησε ὁ πνιγμένος
κι ὅταν ξυπνήσεις μὲ διπλὴ καμπάνα θὰ πνιγεῖς.
Στὸ κάθε χᾶδι κ' ἓνας κόμπος φεύγει ματωμένος
ἀπ' τὸ σημάδι τῆς παλιᾶς κινέζικης πληγῆς.

Ὁ παπαγάλος σοῦ ἔστειλε στερνὴ φορὰ τὸ « γειά σου »
κι ἀπάντησε ἀπ' τὸ στόκολο σπασμένα ὁ θερμαστής,
πέτα στὸ κύμα τὸν παλιὸ πού ἐσκούριασε σουγιὰ σου
κι ἄντε μονάχη στὸν πρωραῖον ἴστὸ νὰ κρεμαστεῖς.

Γράφει ἢ προπέλα φεύγοντας ξοπίσω : « Σὲ προδίνω »,
κι ὁ γρύλος τὸ ξανασφυράει στριγγὰ τοῦ τιμονιοῦ.
Μὴ φεύγεις. Πές μου, τό 'πνιξες μιὰ νύχτα στὸ Λονδίνο
ἢ στὰ βρωμιάρικα νερὰ κάποιου ἄλλου λιμανιοῦ ;

Ξυπνᾶν οἱ ναῦτες τοῦ βυθοῦ ρισάλτο νὰ βαρέσουν
κι ἀπὲ νὰ σοῦ χτενίσουνε γιὰ πάντα τὰ μαλλιά.
Τρόχισε κεῖνα τὰ σπαθιά τοῦ λόγου πού μ' ἀρέσουν
καὶ ξαναγύρνα μὲ τίς φώκιες πέρα στὴ σπηλιά.

Τρεῖς μέρες σπάγαν τὰ καρφιὰ καὶ τρεῖς πού σὲ καρφῶναν
καὶ σὺ μὲ τίς παλάμες σου πεισματικὰ κλειστὲς
στερνή φορά κι ἀνώφελα ξορκίζεις τὸν τυφώνα
πού μᾶς τραβάει γιὰ τὴ στεριά μὲ τοὺς ναυαγιστές.

ΚΑΡΑΝΤΙ

Στὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ Βόλο

Μπάσσες στεριές, ἥλιος πυρρὸς καὶ φοινικιές,
ἓνα πουλὶ πὸν ἀκροβατεῖ στὰ παταράτσα.
Γνέφουνε δυὸ στιγματισμένα μαῦρα μπράτσα,
πὸν ἀρρώστιες τὰ ἔχουνε τσακίσει τροπικές.

Παντιέρα κίτρινη — σινιάλο τοῦ νεροῦ.
Φοῦντο τὶς δυὸ καὶ πρίμα βρέξε τὸ πινέλο.
Τὰ δυὸ φανάρια τῆς νυχτός. Κι ὁ Pisanello
ξεθωριασμένος ἀπ' τὸ κύμα τοῦ καιροῦ.

Τὸ καραντί . . . Τὸ καραντί θὰ μᾶς μπατάρει.
Σάπια βρεχάμενα, τσιμέντο καὶ σκουριά.
Ἐπὸ νωρίς, δεξιὰ στὴ μάσκα τὴν πλωριά,
κοιμήθηκεν ὁ καρχαρίας πὸν πιλοτάρει.

Ὅρντινα δίνει ὁ παπαγάλος στὸν ἰστό,
ὄπως καὶ τότε ἀπ' τοῦ Κολόμπου τὴν κουκέτα.
Χρόνια προσμένω νὰ τυλίξεις τὴ μπαρκέτα,
χρόνια προσμένω τὴ στεριά, νὰ ζαλιστῶ.

Φωτιές ἀνάβουνε στὴν ἄμμο ἰθαγενεῖς
κι ἄχὸς μᾶς φτάνει καθὼς παίζουν τὰ ὄργανά τους.
Τῆς θάλασσας κατανικώντας τοὺς θανάτους
στὴν ἀνεμόσκαλα σὲ θέλω νὰ φανεῖς.

Φύκια μπλεγμένα στὰ μαλλιά, στὸ στόμα φύκια.
Ἔτσι ὡς κοιμήθηκες γιὰ πάντα στὰ βαθιά
κατάστιχτη, πελεκημένη ἀπὸ σπαθιά,
διπλὰ φορώντας τῶν Ἴνκας τὰ σκουλαρίκια.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΠΑΝΙΣ

Στὸν Αἰμίλιο Βεάκη

Ἔνα κοχύλι σκουλαρίκι ἔχεις στ' αὐτὶ
καὶ στὰ μαλλιά θαλασσινὸ πράσινο ἀστέρα.
Tropical stormy — In Madras area cholera,
καὶ στὰ νησιὰ τοῦ Lakha-diwa πυρετοί.

Τὸ 'να σου χέρι ἀνάλαφρα φύκια κρατᾷ
καὶ τὸ ζερβί σου τὸ λειψὸ σάπια καβίλλια.
Ἡ Katherine τούτη τῆ στιγμῆ, χιλιάδες μίλια . . .
βγάνει τὴ ντάμα μὲ τὸ ρήγα σταυρωτά.

Τὸ « Union Jack » καὶ τὸ σπασμένο τουρκετὶ
κι ὁ Γιαπωνέζος στὴν παντιέρα — μαύρη μπάλλα.
Ἡ ἀφή της ὅμοια μὲ τὸ πέρσικο γατὶ
πού 'χεις ψωνίσει πρὶν τρεῖς μῆνες στὴ Bomballa.

Περαστική τώρα ή Γοργόνα ή τροπική
σε βλέπει αδιάφορη κι απένε σε φέρνει βόρτα.
Ἐλλιώτικες ὄσες σταμπάρουν ναυτικοὶ
κι ἄλλες αὐτὲς πού σε τραβούσανε στὰ πόρτα.

Ἐ κατασκότεινος βρέχει νερένιος οὐρανός
μολύβι, ἔγγλέζικες κονσέρβες, porridge, νάρκες.
Παίζει τερπνό, παράξενο παιγνίδι με τίς σάρκες
καθώς διαβαίνει ὁ σκύλος ὁ θαλασσινός

Τοπίο σκωτσέζικο — σκυλιὰ καὶ κυνηγοί,
πύργος με φάντασμα — παλιό Johnnie Walker whisky.
Ἐπόψε οἱ δυὸ χαλύβδινοι πρωραῖοι πυργίσκοι
προσμένουν Τρίτωνες γιὰ βάρδιας ἀλλαγὴ.

Γουίλλιαμ ! . . . Γέλα στὸ βυθὸ φλεγματικά,
ἀφοῦ πιά τίποτα δὲ μέλλει νὰ προδώσεις.
Ἐς παίζουν κι ἄλλοι με παιγνίδια ναυτικά
κι ἄλλοι ἄς φορέσουνε φανέλλα με ραβδώσεις.

FEDERICO GARCIA LORCA

Στὸ Θανάση Καραβία

Ἄνεμισες γιὰ μιὰ στιγμή τὸ μπολερὸ
καὶ τὸ βαθὺ πορτοκαλί σου μεσοφόρι.
Αὐγουστος ἦτανε δὲν ἦτανε θαρρῶ,
τότε πὺ φεύγανε μπουλούκια οἱ Σταυροφόροι.

Παντιέρες πάγαιναν τοῦ ἀνέμου συνοδιὰ
καὶ ξεκινοῦσαν οἱ γαλέρες τοῦ θανάτου.
Στὸ ρωγοβύζι ἀνατριχιάζαν τὰ παιδιὰ
κι ὁ γέρος ἔλιαζε ἀκαμάτης τ' ἀχαμνά του.

Τοῦ ταύρου ὁ Πίκασσο ρουθούνιζε βαριά
καὶ στὰ κουβέλια τότε σάπιζε τὸ μέλι.
Τραβέρο ἀνάποδο — πορεία πρὸς τὸ Βοριά.
Τράβα μπροστὰ — ξοπίσω ἐμεῖς — καὶ μὴ σὲ μέλει.

Κάτου ἀπ' τὸν ἥλιο ἀναγαλλιόζαν οἱ ἐλιές
καὶ φύτρωναν μικροὶ σταυροὶ στὰ περιβόλια.
Τὶς νύχτες στέρφες ἀπομέναν οἱ ἀγκαλιές
τότες ποῦ σ' ἔφεραν, κατσίβελε, στὴ μπόλια.

Ἄτσιγγανε κι Ἄφέντη μου, μὲ τί νὰ σὲ στολίσω ;
Φέρτε τὸ μαυριτάνικο σκουτὶ τὸ πορφυρό.
Στὸν τοῖχο τῆς Καισαριανῆς μᾶς φέραν ἀπὸ πίσω
κ' ἴσα ἔν' ἀντρίκιο ἀνάστημα ψηλῶσαν τὸ σωρό.

Κοπέλες ἀπ' τὸ Δίστομο φέρτε νερὸ καὶ ζίδι.
Κι ἀπάνω στὴ φοράδα σου δεμένος σταυρωτὰ
σύρε γιὰ κεῖνο τὸ στερνὸ στὴν Κόρδοβα ταξίδι,
μέσ' ἀπ' τὰ διψασμένα της χωράφια τ' ἀνοιχτά.

Βάρκα τοῦ βάλτου ἀνάστροφη, φτενή, δίχως καρένα.
Σύνεργα ποῦ σκουριάζουνε σὲ γύφτικη σπηλιά.
Σμάρι κοράκια νὰ πετᾶν στὴν ἔρημην ἀρένα
καὶ στὸ χωριὸ ν' οὐρλιάζουνε τὴ νύχτα ἔφτὰ σκυλιά.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στὸ Γιώργο Κουμβακάλη

Ἦτανε κείνη τὴ νυχτιὰ πού φύσαγε ὁ Βαρδάρης,
τὸ κύμα ἢ πλώρη ἐκέρδιζεν ὄργιὰ μὲ τὴν ὄργιὰ.
Σ' ἔστειλε ὁ πρῶτος τὰ νερά νὰ πᾶς γιὰ νὰ γραδάρεις,
μὰ ἐσύ θυμᾶσαι τὴ Σμαρῶ καὶ τὴν Καλαμαριά.

Ἐέχασες κείνο τὸ σκοπὸ πού λέγανε οἱ Χιλιάνοι
— Ἄγιο Νικόλα φύλαγε καὶ Ἄγιὰ Θαλασσίνη. —
Τυφλό κορίτσι σ' ὀδηγᾷ, παιδί τοῦ Modigliani,
πού τ' ἀγαποῦσε ὁ δόκιμος κ' οἱ δυὸ Μαρμαρινοί.

Νερὸ καλάρει τὸ fore peak, νερὸ καὶ τὰ πανιόλα,
μὰ ἐσένα μιὰ παράξενη ζαλάδα σὲ κινεῖ.
Μὲ στάμπα πού δὲ φαίνεται σὲ κέντησε ἡ Σπανιόλα
ἢ τὸ κορίτσι πού χορεύει ἀπάνω στὸ σκοινί :

Ἐπάνου στὸ γιατάκι σου φίδι νωθρὸ κοιμᾶται
καὶ φέρνει βόλτες ψάχνοντας τὰ ροῦχα σου ἢ μαϊμού.
Ἐχτὸς ἀπὸ τῆ μάνα σου κανεὶς δὲ σὲ θυμᾶται
σὲ τοῦτο τὸ τρομαχτικὸ ταξίδι τοῦ χαμοῦ.

Ὁ ναύτης ρίχνει τὰ χαρτιά κι ὁ θερμαστής τὸ ζάρι
κι αὐτὸς πού φταίει καὶ δὲ νογᾶει, παραπατάει λοξά.
Θυμῆσου κείνο τὸ στενὸ κινέζικο παζάρι
καὶ τὸ κορίτσι πού ἔκλαιγε πνιχτὰ μὲς στὸ ρικσά.

Κάτου ἀπὸ φῶτα κόκκινα κοιμᾶται ἡ Σαλονίκη.
Πρὶν δέκα χρόνια μεθυσμένη μοῦ ἔπες « σ' ἀγαπῶ ».
Αὔριο, σὰν τότε, καὶ χωρὶς χρυσάφι στὸ μανίκι,
μάταια θὰ ψάχνεις τὸ στρατὶ πού πάει γιὰ τὸ Dérôt.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ

Στὸ Γιώργο Θεοττ

Ἔβραζε τὸ κύμα τοῦ γαρμπῆ.
Ἦμαστε σκυφτοὶ κ' οἱ δυὸ στὸ χάρτη·
γύρισες καὶ μοῦ ἴπες πὼς τὸ Μάρτη
σ' ἄλλους παραλλήλους θά ἔχεις μπεῖ.

Κούλικο στὸ στῆθος σου τατοῦ,
ποῦ ὅσο κι ἂν τὸ καῖς δὲ λέει νὰ σβήσει.
Εἶπαν πὼς τὴν εἶχες ἀγαπήσει
σὲ μιὰ κρίση μαύρου πυρετοῦ.

Βάρδια πλάι σὲ κάβο φαλακρὸ
κι ὁ Σταυρὸς τοῦ Νότου μὲ τὰ στράλια.
Κομπολόι κρατᾶς ἀπὸ κοράλλια
κι ἔκοπο μασᾶς καφὲ πικρὸ.

Τὸ "Ἄλφα τοῦ Κενταύρου μιὰ νυχτιὰ
μὲ τὸ παλινώριο πῆρα κάτου.
Μοῦ 'πες μὲ φωνὴ ἑτοιμοθανάτου :
« Νὰ φοβᾶσαι τ' ἄστρα τοῦ Νοτιᾶ ».

"Ἄλλοτε ἀπ' τὸν ἴδιον οὐρανὸ
ἔπαιρνες, τρεῖς μῆνες στὴν ἀράδα,
μὲ τοῦ καπετάνιου τὴ μιγάδα,
μάθημα πορείας νυχτερινό.

Σ' ἓνα μαγαζὶ τοῦ Nossi Bé
πῆρες τὸ μαχαίρι, δυὸ σελλίνια,
μέρα μεσημέρι ἀπὰ στὴ λίνια
ξάστραψε σὰ φάρου ἀναλαμπή.

Κάτου στὶς ἀχτὲς τῆς Ἀφρικῆς
πᾶνε χρόνια τώρα πού κοιμᾶσαι.
Τὰ φανάρια πιά δὲν τὰ θυμᾶσαι
καὶ τ' ὠραῖο γλυκὸ τῆς Κυριακῆς.

ΜΑΡΕΑ

Στὸ Γιακουμῆ Βαλάση

Ὁ Ἄλτεμπαράν ψάχνει νὰ βρεῖ μὲς στὰ νερὰ
τὸ παλινώριο ποὺ τὸν γέλασε δυὸ κάρτες.
Στῆς προβολῆς νὰ τρέχουν βλέπαμε τοὺς χάρτες
τοῦ Chagall ἄλογα — τσίρκο τοῦ Seurat.

Πυξίδα γέρικη — ataxie locomotrice —
καὶ στοιχειωμένη ἀπὸ τὰ χεῖλια σου σφυρίχτρα.
Στὴν κόντρα γέφυρα προσμένατε κ' οἱ τρεῖς
νὰ λύσει τ' ἄστρο τοῦ Ἄλμποράν ἢ χαρτορίχτρα.

Τῆς τραμουντάνας τ' ἄστρο, τ' ἄστρο τοῦ Νοτιᾶ
παντρεύονται μὲ πορφυρόχρωμους κομῆτες.
Τοῦ Mazagan οἱ θερμαστὲς οἱ Σοδομίτες
παῖζαν τοῦ Σέσωστηρ τὴν κόρη στὰ χαρτιά.

Ἐξύλινη πού ὄλοι ἀγαπήσαμε Γοργόνα,
καθῶς βουτᾶ παίρνει παράξενες ἀνάσες.
Προτοῦ κολλήσουμε γιά πάντα στίς Σαργάσες,
μᾶς πρόδωσε μ' ἓνα πνιγμένο τοῦ Νορόνα.

Πουλιὰ στά ξάρτια — καραντι — στεργιανή ζάλη
χειδονόψαρα — πνιγμένου δαχτυλίδι.
Τοῦ ναυτικοῦ τὸ δυσκολότερο ταξίδι
τὸ κυβερνᾶν τοῦ Μαγελάνου οἱ παπαγάλοι.

Ἐκαρβίσινα σκύλα ὁσμίζεται ρεστία
καί τὸ κορμί σου τὸ νερό πού θά καλάρει.
Τὴ νύχτα οἱ ναῦτες κυνηγᾶνε τὸ φεγγάρι
καί τὴν ἡμέρα ταξιδεύουνε στ' ἀστεῖα.

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΑΛΑΔΔΙΝΟΥ

Στὸ Ν. Χατζηκυριάκο-Γαίλα

Τὴν ἀνεξήγητη γράφη νὰ λύσω πολεμῶ
πού σοῦ χαράζαν πειρατὲς Κινέζοι στὶς λαγόνες.
Γυμνοὶ μὲ ξύλινοὺς φαλλοὺς τριγύρω ἀπ' τὸ λαιμό,
μᾶς σπρῶχναν πρὸς τὴ θάλασσα μὲ τόξα οἱ Παταγόνες.

Κόκκαλο ρίζε στὸ σκυλὶ τὸ μαῦρο πού ἀλυχτᾶ
καὶ στεῖλε τὴ « φιγούρα » μας στὸν πειρατὴ ρεγάλο.
Πές μου, ποῦ βρέθηκε ἡ στεριά στοῦ πέλαου τ' ἀνοιχτὰ
καὶ τὸ δεντρὶ μὲ τὸ πουλὶ πού κρώζει τὸ μεγάλο ;

Γιὰ τὸ ἄστρο τῆς Ἀνατολῆς κινήσαμε μικροί.
Πουλί, πουλάκι στεριανό, θάλασσα δὲ σοῦ πρέπει !
Καὶ σὲ πού σὲ φυτέψαμε, παιδί, στὸ Κονακρί,
μὲ γράμμα συμβουλευτικὸ τῆς μάνας σου στὴν τσέπη.

Τοῦ νάυτη δός του στή στεριά κρεβάτι, καί νά πιεῖ.

—“Ὅλο τόν κόσμο γύρισες, μὰ τίποτα δέν εἶδες . . . —

Μές στοῦ μετάξι κρύβονταν τῆς Ἰντίας οἱ σκορπιοὶ
κ’ ἔφερνε ὁ ἀγέρας τῆς νοτιᾶς στήν πλώρη ἄμμο κι ἀκρίδες.

Σημάδι μαῦρο ἀπόμεινε κι ἄς ἔσπασε ὁ χαλκός.

— Στήν ἀγορά τοῦ Ἀλιτζεριοῦ δεμένη νά σέ σύρω. —

Καί πήδηξ’ ὁ μικρός θεός μιὰ νύχτα, τῶν Ἰνκᾶς,
στοῦ Αἰγαίου τὰ γαλανὰ νερά, δυὸ μίλια ἔξω ἀπ’ τῆ Σκύρο.

Μεσάνυχτα καί ταξιδεῦεις δίχως πλευρικά !

Σκιαῖζεσαι μήπως στοῦ γιαιλὸ τὰ φῶτα σέ προδίνουν,
μὰ πρῦμα πλώρα μόνο ἐσύ πατᾶς στοχαστικά,
κρατώντας στὰ χεράκια σου τὸ λύχνο τοῦ Ἀλαδδίνου.

Περιεχόμενα

ΠΟΥΣΙ	9
KURO SIWO	11
ΣΤΕΡΙΑΝΗ ΖΑΛΗ	13
CAMBAY'S WATER	15
ΑΡΜΙΔΑ	17
BLACK AND WHITE	19
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ	21
ΚΑΡΑΝΤΙ	23
ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΠΙΑΝΣ	25
FEDERICO GARCIA LORCA	27
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	29
ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ	31
ΜΑΡΕΑ	33
ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΑΛΑΔΔΙΝΟΥ	35

ΤΟ «ΠΟΥΣΙ» ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΑΒΒΑΔΙΑ, ΣΤΗ
ΝΕΑ ΤΟΥ ΕΚΔΟΣΗ, ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ,
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΓΗΣΙΛΑΟΥ ΖΟΥΜΑ
ΔΑΚΗ ΤΟΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟ ΤΟΥ 1989. ΟΙ ΤΥΠΟ
ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕ
ΛΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ. ΤΑ ΦΙΛΜ ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΤΑΖ
ΤΩΝ ΑΝΑΤΥΠΩΣΕΩΝ ΕΤΟΙΜΑΣΤΗΚΑΝ ΣΤΟ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ Δ. ΚΑΔΙΑΝΑΚΗ ΚΑΙ Η
ΕΚΤΥΠΩΣΗ ΕΓΙΝΕ ΣΤΟ ΔΙΟΓΡΑΦΕΙΟ «ΤΥ
ΠΙΚΟΝ» ΣΕ ΧΑΡΤΙ CHAMOIS 115 GRAMM.
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ. Η Η' ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ ΔΕΘΗΚΕ
ΣΤΟΥ ΘΟΔΩΡΟΥ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΠΑΝΤΕΛΗ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΥ ΣΕ 3.000 ΑΝΤΙΤΥ
ΠΑ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ 1995 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑ
ΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΑΓΡΑ». Η ΠΡΟ
ΜΕΤΩΠΙΔΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ
ΓΙΑ ΤΑΤΟΥΑΖ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΑΡΟΥ
ΧΗ. ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΣΧΕΔΙΑΣΕ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕ
ΛΗΘΗΚΕ Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ.

Ἄριθμός ἔκδοσης

154 η'